A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2011. február 3.*

A T-584/08. sz. ügyben,

a **Cantiere navale De Poli SpA** (székhelye: Velence [Olaszország], képviselik kezdetben: A. Abate és R. Longanesi Cattani, később: A. Abate és A. Franchi ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik: E. Righini, C. Urraca Caviedes és V. Di Bucci, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: olasz.

az Olaszország által a hajógyártásra vonatkozó határozott idejű védintézkedésekről szóló N 59/04 támogatási program módosítása révén végrehajtani kívánt C 20/08 (ex N 62/08) állami támogatásról szóló, 2008. október 21-i 2010/38/EK bizottsági határozat (HL 2010. L 17., 50. o.) megsemmisítése iránti kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: E. Martins Ribeiro elnök, S. Papasavvas és N. Wahl (előadó) bírák,

hivatalvezető: N. Rosner tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. június 16-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

1 Az [EK 88. cikk] alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. kötet, 1. fejezet, 339. o.) 1. cikke így rendelkezik:

„E rendelet alkalmazásában:

[…]

b) »létező támogatás«:

i) […] minden támogatás, amely a Szerződésnek az érintett tagállamokban történő hatálybalépését megelőzően már létezett, vagyis az olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Szerződés hatálybalépése előtt vezettek be és azt követően is alkalmazhatók;

ii) engedélyezett támogatás, azaz olyan támogatási programok és egyedi támogatások, amelyeket a Bizottság vagy a Tanács engedélyezett;

[…]

v) olyan támogatás, amelyet létező támogatásnak kell tekinteni, mert megállapítható, hogy a hatálybalépése idején nem minősült támogatásnak, és ezt követően – a közös piac fejlődésének eredményeként, és anélkül, hogy a tagállam módosította volna – vált támogatássá. Egyes intézkedéseknek egy tevékenység közösségi jog általi liberalizálását követő támogatássá válása során az ilyen intézkedések a liberalizációra megállapított időpontot követően már nem minősülnek támogatásnak [helyesen: létező támogatásnak];

c) »új támogatás«: olyan támogatás, azaz támogatási program és egyedi támogatás, amely nem létező támogatás, beleértve a létező támogatások módosítását is;

[…]”

2 A 659/1999 rendelet végrehajtásáról szóló, 2004. április 21-i 794/2004/EK bizottsági rendelet (HL L 140., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 3. o.) 4. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„A 659/1999 rendelet 1. cikkének c) pontja alkalmazásában létező támogatás módosítása alatt – a tisztán formai vagy adminisztratív jellegű módosítások kivételével – minden olyan változtatás értendő, amely nem befolyásolhatja a támogatási intézkedésnek a közös piaccal való összeegyeztethetőségének értékelését. A létező támogatási program eredeti költségvetésének legfeljebb 20%-os emelése azonban nem tekinthető a fennálló támogatási program módosításának."

3 A Tanács az EK 87. cikk (3) bekezdésének e) pontja alapján 2002. június 27-én elfogadta a hajógyártásra vonatkozó határozott idejű védintézkedések bevezetéséről szóló 1177/2002/EK rendeletet (HL L 172., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 29. kötet, 485. o.). Az említett rendelet ilyen védintézkedést engedélyezett azon közösségi hajógyárak támogatása érdekében, amelyeket a koreai hajógyárak által folytatott tisztességtelen verseny következtében súlyos kár ért (a rendelet (3) preambulumbekezdése). Ugyanezen rendelet 2. cikkének (2) és (3) bekezdése kimondta, hogy a hajóépítésre vonatkozó bizonyos szerződések támogatására szolgáló közvetlen támogatások akkor tekinthetők a közös piaccal összeegyeztethetőnek, ha e támogatások nem haladják meg a szerződési érték 6%-át, valamint ha a szóban forgó piaci szegmenst a Koreában folytatott tisztességtelen verseny következtében súlyos kár érte.

4 Az 1177/2002 rendelet 3. cikke attól tette függővé a támogatás nyújtását, hogy azt az EK 88. cikknek megfelelően be kellett jelenteni a Bizottságnak, amelynek azt meg kellett vizsgálnia, és arról a 659/1999 rendelet szerint határozatot kellett hoznia.

5 Az 1177/2002 rendelet 2. cikkének (4) bekezdése, valamint e rendelet 4. és 5. cikke így rendelkezik:

„2. cikk

[…]

(4) Ez a rendelet nem alkalmazható olyan hajókra, amelyeket a végleges szerződés aláírásának napjától számított három éven túl szállítanak le. A Bizottság azonban e hároméves szállítási határidő meghosszabbítását engedélyezheti, ha az érintett egyedi hajógyártási projekt műszaki összetettsége, illetve a rendkívüli, előre nem látható és a társaságtól független körülmények következtében a hajógyár munkaprogramjában bekövetkező váratlan, súlyos és igazolható zavarból származó késedelem ezt igazolja.

[…]

4. cikk

Ezt a rendeletet az annak hatálybalépésétől kezdődően a hatályvesztéséig aláírt végleges szerződésekre kell alkalmazni, kivéve azokat a végleges szerződéseket, amelyeket azt követően írtak alá, hogy a Bizottság – a Kereskedelmi Világszervezet vitarendezési szabályokról és eljárásokról szóló egyetértési megállapodásával összhangban konzultációkat kérve Koreával – az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* közzétette a vitarendezési eljárások Koreával szembeni megkezdését, és kivéve azokat a végleges szerződéseket, amelyeket legalább egy hónappal azt követően írnak alá, hogy a Bizottság közzéteszi az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában,* hogy a jogvita rendezését szolgáló eljárások megoldódtak, vagy azokat felfüggesztették azon az alapon, hogy Közösség úgy ítéli meg, hogy a megegyezés szerinti jegyzőkönyvet ténylegesen végrehajtották.

5. cikk

Ez a rendelet az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való kihirdetését követő napon lép hatályba, és 2004. március 31-én hatályát veszti.

[…]”

6 Az 1177/2002 rendelet módosításáról szóló, 2004. március 11-i 502/2004/EK tanácsi rendelet (HL L 81., 6. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 34. kötet, 33. o.) az 1177/2002 rendelet hatályvesztésének az e rendelet 5. cikkében meghatározott időpontját 2005. március 31-ére halasztotta.

A jogvita előzményei

7 A felperes, a Cantiere Navale De Poli SpA az olaszországi Velencében található hajógyárat üzemeltet.

8 Az Olasz Köztársaság 2004. január 15-én támogatási programot jelentett be, amelyel az 1177/2002 rendeletet a 2003. december 24-i legge nº 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004) (az éves és többéves állami költségvetés megállapítására vonatkozó rendelkezésekről szóló 350. sz. törvény [a 2004. évi pénzügyi törvény]) (a GURI 2003. december 27-i 299. számának rendes melléklete; a továbbiakban: a 350/2003. sz. törvény) 4. cikkének (153) bekezdése révén szándékozott alkalmazni, amely az alábbiak szerint rendelkezett:

„Az [1177/2002] rendelet alkalmazásának lehetővé tétele érdekében a 2004. évre 10 millió eurót kell elkülöníteni. A támogatás nyújtásának szabályait az infrastruktúráért és a közlekedésért felelős miniszter rendeletben határozza meg. A jelen bekezdésben foglalt rendelkezések alkalmazása az [EK] 88. cikk (3) bekezdésének megfelelően a [Bizottság] előzetes jóváhagyásától függ.”

9 A Bizottság a hajógyártásra vonatkozó határozott idejű védintézkedésekről szóló N 59/2004. sz. támogatási programról szóló, C (2004) 1807. szám alatt közölt 2004. május 19-i határozatában (a továbbiakban: a 2004. évi jóváhagyó határozat) jóváhagyta

a bejelentett támogatási programot, megállapítva, hogy e program összhangban van az 1177/2002 rendeletben foglalt rendelkezésekkel, valamint összeegyeztethető a közös piaccal (a továbbiakban: a 2004. évi támogatási program).

10 Mivel az Olasz Köztársaság úgy ítélte meg, hogy a 10 millió euró összegű kezdeti juttatás nem volt elegendő ahhoz, hogy abból az 502/2004 rendelettel módosított 1177/2002 rendelet hatályvesztése előtt benyújtott valamennyi kérelemnek eleget lehessen tenni, 2008. február 1-jén bejelentette a Bizottságnak azt a szándékát, hogy a 2007. december 24-i legge nº 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008) (az éves és többéves állami költségvetés megállapítására vonatkozó rendelkezésekről szóló 244. sz. törvény [a 2008. évi pénzügyi törvény]) (a GURI 2007. december 28-i 300. számának rendes melléklete) (a továbbiakban: 244/2007. sz. törvény) 2. cikkének (206) bekezdése révén további 10 millió eurót szándékozik elkülöníteni a 2004. évi támogatási programra biztosított költségvetéshez (a továbbiakban: bejelentett intézkedés).

11 A Bizottság 2008. április 30-i levelében tájékoztatta az Olasz Köztársaságot azon határozatáról, hogy a bejelentett intézkedéssel kapcsolatban az Olasz Köztársaság vonatkozásában megindítja az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárást. Az eljárás megindításáról szóló határozatot ezenkívül közzétették az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* (HL 2008. C 140., 20. o.). A Bizottság e határozatban felhívta az érdekelt feleket, hogy a közzététel időpontjától számított egy hónapon belül tegyék meg észrevételeiket. A felperes a 2008. szeptember 12-i levelében terjesztette elő az észrevételeit, amelyeket a Bizottság nem vett figyelembe, mivel úgy ítélte meg, hogy azokat a felperes késedelmesen nyújtotta be.

12 A Bizottság 2008. október 21-én elfogadta az Olaszország által a hajógyártásra vonatkozó határozott idejű védintézkedésekről szóló N 59/04 támogatási program módosítása révén végrehajtani kívánt C 20/08 (ex N 62/08) állami támogatásról szóló 2010/38/EK határozatot (HL 2010. L 17., 50. o.) (a továbbiakban: megtámadott határozat), amelynek 1. cikke így rendelkezik:

„Az Olaszország által a hajógyártásra vonatkozó határozott idejű védintézkedésekről szóló N59/04 támogatási program módosítása révén – amely magában foglalja a [2004. évi támogatási program] költségvetésének 10 millió [euróval] történő megemelését – végrehajtani kívánt állami támogatás a közös piaccal nem összeegyeztethető.

Következésképpen a Bizottság az intézkedés végrehajtását nem engedélyezi."

13 A Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy a bejelentett intézkedés a 659/1999 rendelet 1. cikkének c) pontja, valamint a 794/2004 rendelet 4. cikke értelmében vett új támogatást képezett, e támogatást pedig nem lehetett a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinteni, hiszen az 1177/2002 rendelet már nem volt hatályban, vagyis nem szolgálhatott a bejelentett intézkedés mérlegelésének jogi alapjaként. A Bizottság azt is megállapította, hogy az említett intézkedést a hajógyártáshoz nyújtott állami támogatás keretszabálya (HL 2003. C 317., 11. o.) alapján nem lehetett a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítani, továbbá az az állami támogatásokra irányadó bármely más rendelkezés alapján sem bizonyult a közös piaccal összeegyeztethetőnek.

14 A Bizottság ezenkívül megállapította, hogy az 1177/2002 rendelet hatálybalépését követően a Koreai Köztársaság a Kereskedelmi Világszervezet (WTO) vitarendező testülete elé utalta azon kérdés eldöntését, hogy az említett rendelet a WTO szabályaira tekintettel jogszerű-e. A vitarendező testület által létrehozott szakértői csoport 2005. április 22-én jelentést tett közzé, amelyben megállapította, hogy az 1177/2002 rendelet, valamint az e rendelet alkalmazására irányuló, a vitarendező testület előtti eljárásnak a Koreai Köztársaság általi megindítása idején fennálló különböző nemzeti rendszerek sértették a WTO bizonyos szabályait. A vitarendező testület 2005. június 20-án elfogadta a szakértői csoport jelentését, amely azt javasolta a Közösségnek, hogy az 1177/2002 rendeletet, valamint az annak alkalmazására irányuló nemzeti rendszereket hozza összhangba a WTO keretében kötött megállapodások értelmében rá háruló kötelezettségekkel.

Az eljárás és a felek kérelmei

15 A Törvényszék Hivatalához 2008. december 30-án benyújtott keresetlevelével a felperes előterjesztette a jelen keresetet.

16 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

17 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

18 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és a Törvényszék eljárási szabályzatának 64. cikke szerinti pervezető intézkedések keretében felhívta a feleket, hogy nyilatkozzanak azon lehetőséggel kapcsolatban, hogy a Törvényszék a jelen ügyet a T-3/09. sz. üggyel egyesítse, amelyben az Olasz Köztársaság ugyanilyen tárgyú keresetet terjesztett elő. A nyolcadik tanács elnöke a felek észrevételeinek kézhezvételét követően – a felek az egyesítést nem ellenezték –, 2010. június 2-án meghozott végzésével az ügyeket a szóbeli szakasz lefolytatása céljából az eljárási szabályzat 50. cikke alapján egyesítette.

19 A Törvényszék a 2010. június 16-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előterjesztéseit és a tárgyaláson a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

A jogkérdésről

20 Keresetének alátámasztása érdekében a felperes öt jogalapra hivatkozik, amelyeket a következőkre alapít: az 1177/2002 rendelet megsértése, a bejelentett intézkedés téves mérlegelése, a vitarendező testület 2005. június 20-i ajánlása relevanciájának hiánya, az EK 253. cikk megsértése, valamint a gondos ügyintézés, a kontradiktórius eljárás és a védelemhez való jog elvének megsértése.

Az első, az 1177/2002 rendeletnek, az EK 253. cikknek, valamint az egyenlő bánásmód és a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

21 E jogalap keretében a felperes azt állítja, hogy a Bizottság megsértette a jogszabályok időbeli alkalmazhatóságára vonatkozó elveket. A felperes szerint a Bizottság azt az időszakot, amelynek során az 1177/2002 rendelet hatályban volt, összekeverte azzal az időszakkal, amelynek során e rendeletet alkalmazni kellett. A Bizottság ugyanis e rendeletet volt köteles alkalmazni a hatályvesztésének időpontja, vagyis 2005. március 31-e előtti tényállásokra, amennyiben e tényállások jogszerűen keletkeztek azon

időszakban, amelynek során az 1177/2002 rendelet hatályban volt. Ezzel összefüggésben a felperes azt állítja, hogy a megtámadott határozat (34) preambulumbekezdésének hiányos az indokolása. A felperes hivatkozik az 1177/2002 rendelet 4. cikkére, valamint az N 68/2008. és az N 69/2008. sz., Olaszország által nyújtott állami támogatásokról (a Giacalone hajógyár által épített tartályhajók leszállítására biztosított hároméves határidő meghosszabbítása) szóló, 2008. augusztus 8-i C (2008) 4356 bizottsági határozatra, amelyben a Bizottság a felperes szerint 2005. március 31-e után alkalmazta az 1177/2002 rendeletet.

22 Ezenkívül a felperes azt állítja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megsértette az egyenlő bánásmód elvét, mivel azok a vállalkozások, amelyeket megfosztottak attól, hogy az e határozattal érintett támogatási program kedvezményében részesüljenek, az értékesítési szerződéseiket ugyanolyan gazdasági és jogszabályi háttér mellett, vagyis 2005. március 31-ét megelőzően, a Koreában folytatott tisztességtelen verseny elleni küzdelem érdekében kötötték, mint azok a vállalkozások, amelyek a 2004. évi jóváhagyó határozatot követően részesültek a támogatási programban. Az e gazdasági szereplők közötti egyetlen különbség az, hogy az olasz kormány a költségvetési szükségletek miatt 2005. március 31-e után a 2004. évi támogatási program refinanszírozása mellett döntött.

23 A felperes szerint a Bizottság a bizalomvédelem elvét is megsértette, amikor önkényesen azt feltételezte, hogy a bejelentett intézkedést határidőn túl jelentették be. Mivel az 1177/2002 rendelet nem tartalmazott semmilyen határidőt, amelyen belül a támogatási programok bejelentését teljesíteni kellett, valamint figyelembe véve, hogy a felperes 2005. március 31-e előtt olyan szerződéseket kötött, amelyek megfeleltek az említett rendeletben előírt anyagi jogi feltételeknek, a Bizottság nem tagadhatta meg a bejelentett intézkedés jóváhagyását anélkül, hogy a felperes jogos bizalmát ne sértette volna meg.

24 A felperes azt is előadja, hogy a Bizottság nem fejtette ki, hogy az 1177/2002 célkitűzéseinek megvalósítása hogyan egyeztethető össze azzal, hogy az olasz kormány számára lehetetlen volt, hogy ugyanazon a napon, amelyen az említett rendelet hatályát vesztette, bejelentse az azon szerződésekhez kapcsolódó támogatásokat, amelyek megkötésének időpontját nem ismerte, és amelyekről ennek következtében nem

lehetett tudomása, mivel az 1177/2002 rendelet egészen 2005. március 31-ig lehetőséget biztosított azok megkötésére.

25 Másfelől a felperes azt állítja, hogy sem az állami támogatások ellenőrzésének a Szerződésekben szabályozott rendszere, sem pedig az 1177/2002 rendelet nem ír elő olyan határidőt, amelyen belül a támogatási intézkedéseknek az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentését teljesíteni kell.

26 A szubszidiaritás elve értelmében ugyanis egyedül az olasz hatóságok feladata, hogy a támogatási intézkedés bejelentésének időpontját megválasszák, az 1177/2002 rendelet alkalmazásához szükséges költségvetés ismeretétől függően, valamint a szokásos körülmények esetére előírt költségvetési eljárásra tekintettel. A felperes szerint megállapítható, hogy a Bizottság nyilvánvaló hibát követett el, amikor összekeverte és egymásnak feleltette meg az 1177/2002 rendelet hatályvesztésének időpontját, vagyis 2005. március 31-ét és azt a határidőt, amely a támogatási programok finanszírozásának meghatározása érdekében a tagállamok rendelkezésére áll.

27 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

28 Mindenekelőtt az arra alapított kifogással kapcsolatban, hogy a megtámadott határozat (34) preambulumbekezdésének hiányos az indokolása, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 253. cikkben előírt indokolásnak igazodnia kell a szóban forgó jogi aktus természetéhez, és világosan és egyértelműen ki kell fejtenie a jogi aktust megalkotó intézmény érvelését úgy, hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait, és a bíróság felülvizsgálatot gyakorolhasson. Az indokolási kötelezettséget az adott ügy körülményei alapján kell értékelni, többek között a jogi aktus tartalma, a felhozott indokok jellege, csakúgy mint

a címzetteknek vagy egyéb, a jogi aktus által közvetlenül és személyükben érintett személyeknek a magyarázatokhoz fűződő érdekei alapján. Az indokolásnak nem kell megjelölnie az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 230. cikkben felsorolt követelményeknek, nemcsak a szövege, hanem a háttere valamint az érintett tárgyra vonatkozó jogszabályok összessége alapján kell megítélni (lásd a Bíróság C-341/06. P. és C-342/06. P. sz., Chronopost/UFEX és társai egyesített ügyekben 2008. július 1-jén hozott ítéletének [EBHT 2008., I-4777. o.] 88. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

29 Jelen esetben a Bizottság a megtámadott határozat (33) és (34) preambulumbekezdésében kifejtette, hogy mely indokok alapján állapította meg, hogy az olasz kormány által hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem volt releváns annak eldöntése szempontjából, hogy az olasz kormánynak jogos bizalma állhatott-e fenn azzal kapcsolatban, hogy a bejelentett intézkedés a közös piaccal összeegyeztethető.

30 Az állítólag hiányzó indokolás a megtámadott határozat (11), (25) és (26) preambulumbekezdésében szerepel, amelyek kifejtik azt az indokot, amelynek alapján a Bizottság megítélése szerint az 1177/2002 rendelet nem volt alkalmazható a bejelentett intézkedésre, nevezetesen azt, hogy e rendelet már nem volt hatályban.

31 Továbbá a Bizottság által alkalmazott megközelítés megalapozottságát illetően nem vitatott, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban megállapította, hogy az 1177/2002 rendelet nem szolgálhatott a bejelentett intézkedés mérlegelésének jogi alapjaként, mivel 2005. március 31-én hatályát vesztette (a megtámadott határozat (11), (25) és (26) preambulumbekezdése).

32 Átmeneti rendelkezések hiányában valamely jogszabály időbeli hatálya kapcsán a hatásköri szabályokat jelen esetben meg kell különböztetni az anyagi jogi szabályoktól.

33 Az uniós intézmények hatáskörére vonatkozó szabályokkal kapcsolatban az ítélkezési gyakorlatból következik, hogy a valamely aktus jogi alapját képező és az uniós intézményt az adott aktus meghozatalára felhatalmazó rendelkezésnek ezen aktus elfogadásakor hatályosnak kell lennie (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-269/97. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2000. április 4-én hozott ítéletének [EBHT 2000., I-2257. o.] 45. pontját.

34 Jelen esetben az EK 88. cikk képezi azt a jogi alapot, amely a Bizottság számára hatáskört biztosít az állami támogatásokkal kapcsolatos határozatok elfogadására, valamint 1968 óta állandó jelleggel felhatalmazza a Bizottságot, hogy az EK 87. cikkre tekintettel döntsön a támogatási intézkedések közös piaccal való összeegyeztethetősége tárgyában.

35 Az anyagi jogi szabályok a hatálybalépésüktől kezdve irányadók a korábbi jogszabály hatálya alatt keletkezett tényállások valamennyi jövőbeli hatására. Következésképpen az anyagi jogi szabályok nem alkalmazhatók a hatálybalépésüket megelőzően keletkezett hatásokra, hacsak nem teljesülnek a visszaható hatályú alkalmazásuk alapjául szolgáló kivételes feltételek (lásd ebben az értelemben a Bíróság 68/69. sz. Brock-ügyben 1970. április 14-én hozott ítéletének [EBHT 1970., 171. o.] 6. pontját; a C-162/00. sz., Pokrzeptowicz-Meyer-ügyben 2002. január 29-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1049. o.] 49. pontját, valamint a C-74/00. P. és C-75/00. P. sz., Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság egyesített ügyekben 2002. szeptember 24-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-7869. o.] 119. pontját; a Törvényszék T-435/04. sz., Simões Dos Santos kontra OHIM ügyben 2007. február 14-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2007., I-A-2-61. o. és II-A-2-427. o.] 100. pontját, valamint a T-25/04. sz., González y Díez kontra Bizottság ügyben 2007. szeptember 12-én hozott ítéletének [EBHT 2007., II-3121. o.] 70. pontját).

36 Ami a bejelentett és nem folyósított támogatásokat illeti, az állami támogatások ellenőrzése uniós rendszerének keretében az az időpont, amelyben a tervezett támogatás hatásai megnyilvánulnak, azzal az időponttal esik egybe, amelyben a Bizottság elfogadja az említett támogatás közös piaccal való összeegyeztethetőségének kérdését eldöntő határozatát. Az állami támogatások összeegyeztethetőségének értékelésére vonatkozó, a bizottsági határozat meghozatalának időpontjában hatályos jogszabályok, elvek és szempontok ugyanis főszabály szerint úgy tekinthetők, mint amelyek jobban megfelelnek a versenykörnyezetnek (a Bíróság C-334/07. P. sz., Bizottság kontra Freistaat Sachsen ügyben 2008. december 11-én hozott ítéletének [EBHT 2008., I-9465. o.] 50–53. pontja). Mindez annak tudható be, hogy a kérdéses támogatás a

közös piacon legkorábban csak abban az időpontban keletkeztet valódi előnyöket vagy hátrányokat, amelyben a Bizottság dönt arról, hogy azt engedélyezi-e, vagy sem.

37 Ezzel szemben az előzetes bejelentés nélkül, jogellenesen folyósított támogatásokra azokat az anyagi jogi szabályokat kell alkalmazni, amelyek a támogatás folyósításának időpontjában voltak hatályban, mivel az ilyen támogatás által keletkeztetett előnyök és hátrányok abban az időszakban tárgyiasultak, amelynek során a kérdéses támogatást folyósították (a Törvényszék T-348/04. sz., SIDE kontra Bizottság ügyben 2008. április 15-én hozott ítéletének [EBHT 2008., II-625. o.] 58–60. pontja.

38 A fentiekből következik, hogy jelen esetben nem kifogásolható a Bizottsággal szemben, hogy nem alkalmazta az 1177/2002 rendeletet, mivel a tervezett támogatást bejelentették, és nem folyósították. A bejelentett intézkedés tényleges előnyei és hátrányai ugyanis a megtámadott határozat meghozatala előtt nem érvényesülhettek a közös piacon, amely határozatot a Bizottság az 1177/2002 rendelet hatályvesztésének időpontja, vagyis 2005. március 31-e után fogadta el.

39 Az az érv, mely szerint az 1177/2002 rendelet 4. cikke akként rendelkezett, hogy e rendeletet a 2005. március 31-e előtt kötött szerződésekre kell alkalmazni, nem kérdőjelezi meg azt a következtetést, mely szerint az 1177/2002 rendeletet a bejelentett intézkedésre nem lehetett alkalmazni. Az 1177/2002 rendelet 4. cikke ugyanis – az e rendelet 2. cikkében foglaltaknak megfelelően – meghatározza azokat az anyagi jogi feltételeket, amelyeknek teljesülniük kell ahhoz, hogy a Bizottság e rendelet alapján a szóban forgó támogatást a közös piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánító határozatot hozhasson. Az említett rendelet időbeli hatályára ugyanakkor e rendelet 5. cikke, valamint a fenti 33–36. pontban kifejtett elvek irányadók.

40 Kétségtelen, hogy az, hogy a bejelentett és nem folyósított támogatások esetében alkalmazandó anyagi jogi rendelkezéseket meghatározó időpont az említett támogatás [közös piaccal való] összeegyeztethetőségét elbíráló bizottsági határozat meghozatalával esik egybe, azt eredményezi, hogy a Bizottság a bejelentett támogatási intézkedés vizsgálatára fordított idő megfelelő alakításával elérheti, hogy olyan anyagi jogi rendelkezést alkalmazzon, amely csak az említett intézkedés Bizottságnak történő

bejelentése után lépett hatályba. Ugyanakkor ez az eset – amely jelenleg végeredményben nem áll fenn, mivel a bejelentett intézkedést az 1177/2002 rendelet hatályvesztését követően jelentették be – nem indokolhatja az eltérést attól az elvtől, mely szerint az új anyagi jogi szabályok a hatálybalépésüktől kezdve irányadók a korábbi jogszabály hatálya alatt keletkezett tényállások valamennyi jövőbeli hatására.

41 Ezzel összefüggésben meg kell állapítani, hogy a Bizottság azon lehetőségét, hogy akár az új, akár a korábbi szabály alkalmazása mellett döntsön, behatárolja és kiegyensúlyozza egyrészt az, hogy a tagállamok a támogatási intézkedések bejelentésének időpontjával kapcsolatban diszkrecionális jogkörrel rendelkeznek, másrészt pedig az, hogy a 659/1999 rendelet 4. cikke a gondos ügyintézés elvével összhangban azt a kötelezettséget támasztja a Bizottsággal szemben, hogy körültekintően járjon el (lásd ebben az értelemben és analógia útján a Törvényszék T-176/01. sz., Ferriere Nord kontra Bizottság ügyben 2004. november 18-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3931. o.] 62. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

42 Az, hogy a tagállamok az 1177/2002 rendelet alkalmazásából származó előnyökben való részesüléshez még az említett rendelet hatályvesztése előtt, valamint azt megelőzően kötelesek voltak bejelenteni a tervezett támogatási intézkedéseket, hogy a támogatásra jogosult valamennyi szerződést aláírták volna, nem kérdőjelezheti meg az anyagi jogi rendelkezések időbeli hatályát szabályozó elveknek az állami támogatások ellenőrzésének uniós rendszerére történő alkalmazását. Az állami támogatási intézkedések előzetes ellenőrzése rendszerének szerves része ugyanis, hogy a bejelentéseknek szükségképpen tartalmazniuk kell a tervezett támogatások teljes összegére vonatkozó becsléseket. Ez különösen érvényes az olyan működési támogatásokra irányuló intézkedés esetében, mint amilyenek a jelen ügynek is tárgyát képezik.

43 Ezenkívül az az állítás, mely szerint a Bizottság egy leszállítási határidő meghosszabbítása iránti kérelem kedvező elbírálása során 2005. március 31-e után alkalmazta az 1177/2002 rendeletet, szintén nem kérdőjelezi meg azt a következtetést, mely szerint az 1177/2002 rendelet nem volt alkalmazható a bejelentett intézkedésre. Egyrészt hangsúlyozni kell, hogy valamely jogszabály Bizottság általi értelmezése és

alkalmazása semmi esetre sem köti a Törvényszéket. Másrészt meg kell állapítani, hogy a felperes által hivatkozott határozat (lásd a fenti 21. pontot) a jelen ügy tárgyát képezővel ellentétben olyan tényállásra vonatkozik, amelynek a jogi hátterét a 2004. évi jóváhagyó határozattal 2005. március 31-e előtt véglegesen megállapították.

44 Az egyenlő bánásmód elvének megsértésére alapított érvvel kapcsolatban hangsúlyozni kell, hogy ez az érv nyilvánvalóan megalapozatlan. Az ugyanis, hogy az 1177/2002 rendelet nem alkalmazható a bejelentett intézkedésre, nem mérlegelési jogkör gyakorlásából ered. Következésképpen az az ok, amely miatt a bejelentett intézkedéssel érintett szerződések az 1177/2002 rendelet jogcímén nem részesülhetnek támogatásban, kizárólag ugyanezen rendelet átmeneti jellegéhez, valamint ahhoz kapcsolódik, hogy az Olasz Köztársaság nem jelentette be a szóban forgó intézkedést oly módon, hogy a Bizottság az említett rendelet hatályvesztése előtt határozatot hozhasson.

45 A felperes azon állításával kapcsolatban, mely szerint a Bizottság megsértette a bizalomvédelem elvét, meg kell állapítani, hogy az 1177/2002 rendelet nem tartalmaz sem olyan rendelkezéseket, amelyek mentesítenék a tagállamokat az EK 88. cikk (3) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettségük alól, sem pedig olyan rendelkezéseket, amelyek módosítanák az ehhez kapcsolódó fogalmakat, így például a létező támogatás módosításának fogalmát. Épp ellenkezőleg, e rendelet kimondja, hogy az alkalmazása során tiszteletben kell tartani az EK 88. cikkben és a 659/1999 rendeletben foglalt rendelkezéseket. Következésképpen a 2004. évi jóváhagyó határozat, amely az 1177/2002 rendeleten alapul, semmiképpen nem keletkeztethet azon túlmutató jogos bizalmat, amit az említett határozat kifejezetten tartalmaz, vagyis hogy az Olasz Köztársaságnak összesen 10 millió euró összegben engedélyezi a támogatások nyújtását.

46 Tekintettel az eddigiekre, valamint arra, hogy nincsenek az 1177/2002 rendelet időbeli hatályát kiterjesztő átmeneti rendelkezések, az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második, a bejelentett intézkedés téves mérlegelésére alapított jogalapról

A felek érvei

47 A felperes először is azt állítja, hogy a Bizottságnak nincs hatásköre vizsgálni a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségét, mivel ez az összeegyeztethetőségi követelmény idegen az 1177/2002 rendelettől. E rendelet ugyanis a felperes szerint a piacon fennálló sürgősségi helyzetből ered, amelynek megítélése az EK 87. cikk (3) bekezdésének e) pontja alapján egyedül a Tanács hatáskörébe tartozik.

48 Ezzel kapcsolatban a felperes előadja, hogy a Bizottságnak, amikor azt mérlegeli, hogy a támogatási intézkedések a Tanács által az EK 87. cikk (3) bekezdésének e) pontja alapján megalkotott derogációs szabályok alapján összeegyeztethetőek-e a közös piaccal, annak ellenőrzésére kell szorítkoznia, hogy a Tanács által meghatározott feltételeket tiszteletben tartották-e, márpedig a jelen esetben tiszteletben tartották őket.

49 A felperes másodszor azt állítja, hogy a Bizottság tévedett, amikor a 794/2004 rendelet 4. cikkének (2) bekezdéséből indult ki annak megállapítása során, hogy a bejelentett intézkedés új támogatást képezett. Ezzel összefüggésben a felperes előadja, hogy az 1177/2002 rendelet a 794/2004 rendeletnél magasabb rendű szabályt képezett. Következésképpen ez utóbbi rendelet nem korlátozhatja az 1177/2002 rendelet alkalmazását. Épp ellenkezőleg, a 794/2004 rendeletet az 1177/2002 rendelet céljának, vagyis annak fényében kell értelmezni, hogy a Koreában folytatott tisztességtelen versennyel szembesülő európai hajógyárakat támogatni kell.

50 A felperes harmadszor vitatja a megtámadott határozat (23) preambulumbekezdésében szereplő azon indokot, amely szerint a „jóváhagyott támogatási program költségvetésének növelése (a 20%-ot meg nem haladó növelések kivételével) elkerülhetetlen

versenytorzító hatással jár, mivel lehetővé teszi, hogy a tagállam az eredetileg jóváhagyottnál magasabb összegű támogatást nyújtson". A felperes szerint a bejelentett intézkedésnek nem lehetett hatása a versenyre, mivel az ilyen hatás már korábban bekövetkezett, amennyiben a gazdasági szereplők az 1177/2002 rendelet elfogadása után, 2005-ig hajóépítési szerződéseket kötöttek.

51 A felperes szerint nem releváns, hogy a koreai hajógyárakat hátrány érhette, mivel épp e körülmény képezi az 1177/2002 rendelet célját. Ráadásul a bejelentett intézkedés nem járt a „létező támogatás" költségvetésének valódi növelésével, mivel a bejelentett intézkedéssel érintett szerződések soha nem részesültek a szóban forgó támogatási program előnyeiben.

52 A felperes negyedszer hangsúlyozza, hogy az olasz kormány által elrendelt refinanszírozást, vagyis a bejelentett intézkedést az 502/2004 rendelet közvetlen következményének kell tekinteni, amely rendelet meghosszabbította az 1177/2002 rendelet alkalmazását, és refinanszírozási szükségletet keletkeztetett. Következésképpen a Bizottság téved, ha a bejelentett intézkedést a 2004. évi jóváhagyó határozat tárgyát képező támogatási programtól elkülönülő új programnak tekinti.

53 A Bizottság vitatja a felperes érveit.

54 A Bizottság elfogadhatatlannak véli a felperes azon érvét, mely szerint a bejelentett intézkedésnek nem lehet semmilyen hatása a versenyre. A Bizottság szerint a keresetlevél a 794/2004 rendelet 4. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértésére hivatkozik, míg a válasz a versenyre gyakorolt hatás kockázatának fenn nem állását, következésképpen pedig az EK 87. cikk (1) bekezdése szerinti egyik követelmény hiányát kifogásolja. Ezért olyan új jogalapról van szó, amely nem felel meg az eljárási szabályzat

44. cikke 1. §-ának c) pontjában, valamint 48. cikke 2. §-ában foglalt, együttesen értelmezett rendelkezéseknek.

A Törvényszék álláspontja

55 Elöljáróban el kell utasítani a Bizottság által emelt elfogadhatatlansági kifogást. Jóllehet ugyanis a felperes a keresetlevélben a jelen jogalap alátámasztása érdekében elsősorban azt állította, hogy a szóban forgó jogszabályok hierarchiájából következik, hogy a 794/2004 rendelet 4. cikkének (2) bekezdése nem volt alkalmazható a bejelentett intézkedésre, azt az érvet is előterjesztette, mely szerint a bejelentett intézkedés nem változtathatta meg a versenyfeltételeket.

56 Ebből következik, hogy a felperes által a jelen jogalap keretében előadott valamennyi érvet elfogadhatónak kell nyilvánítani.

57 Ami a jogalap megalapozottságát illeti, eleve el kell utasítani azt az állítást, mely szerint az 1177/2002 rendelet azzal a hatással járt, hogy megfosztotta a Bizottságot azon hatáskörétől, hogy a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségét vizsgálja.

58 Először is a Bizottságot ezzel kapcsolatban megillető hatáskört az EK-Szerződés biztosítja, és az rendelettel nem vonható kétségbe.

59 Másodszor, mint az az első jogalap vizsgálata keretében megállapítást nyert, az 1177/2002 rendelet nem volt alkalmazható a bejelentett intézkedésre.

60 Harmadszor, még ha fel is tételezzük, hogy az 1177/2002 rendelet alkalmazható a bejelentett intézkedésre, hangsúlyozni kell, hogy az 1177/2002 rendelet az EK 87. cikk (3) bekezdésének e) pontján alapul. Következésképpen az e rendelettel érintett támogatások csak az egyik kategóriáját képezik azoknak a támogatásoknak, amelyek „a közös piaccal összeegyeztethetőnek tekinthetők". Az 1177/2002 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése egyébként szó szerint átveszi e szöveget.

61 Következésképpen, még ha az ilyen támogatásokat a közös piaccal összeegyeztethetőnek is lehet tekinteni, ebből nem következik, hogy szükségképpen azok (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-311/94. sz., IJssel-Vliet ügyben 1996. október 15-én hozott ítéletének [EBHT 1996., I-5023. o.] 26–28. pontját).

62 A Bizottság feladata ugyanis az EK 88. cikk (3) bekezdése alapján megvizsgálni, hogy e támogatások megfelelnek-e minden ahhoz szükséges feltételnek, hogy a közös piaccal összeegyeztethetőek legyenek. Ezt felidézi az 1177/2002 rendelet 3. cikke is, amely kifejezetten akként rendelkezik, hogy a szóban forgó támogatásokra az EK 88. cikk és a 659/1999 rendelet alkalmazandó.

63 A Bizottság hatáskörével kapcsolatos eddigi megfontolások összességéből következik, hogy a felperes állításával ellentétben a Bizottság a jelen esetben hatáskörrel rendelkezett arra, hogy a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetőségét mérlegelje, és semmilyen szabály nem akadályozta meg őt abban, hogy a 794/2004 rendeletet alkalmazza.

64 A bejelentett intézkedés új támogatásnak való minősítésének vitatásával kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a létező támogatás módosítása fogalmának terjedelmét azon jogi alaphoz képest kell meghatározni, amely bevezette a létező támogatási programot (a Bíróság 169/82. sz., Bizottság kontra Olaszország ügyben 1984. március

27-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 1603. o.] 9. és 10. pontja, valamint a Törvényszék T-35/99. sz., Keller és Keller Meccanica kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-261. o.] 61. és 62. pontja).

65 Jelen esetben a 350/2003. sz. törvény, amely kimondta, hogy a támogatási program kezdeti költségvetése 10 millió euró, részét képezte azoknak a körülményeknek, amelyeket az Olasz Köztársaság a 2004. évi jóváhagyó határozat meghozatalához vezető eljárás keretében vizsgálat céljából a Bizottság elé terjesztett. Ebből következik, hogy a 244/2007. sz. törvény elfogadása – amely törvény további 10 millió eurót juttatott a 2004. évi támogatási program céljára – ténylegesen felvetette, hogy a bejelentett intézkedést az ítélkezési gyakorlat értelmében vett új támogatásnak kell tekinteni.

66 A teljesség kedvéért emlékeztetni kell arra, hogy – mint az a fenti 36–38. pontban megállapítást nyert – téves a felperes kifogásának alapját képező feltételezés, vagyis az, hogy a verseny a támogatás nyújtásának időpontjában nem torzulhatott, mivel a verseny befolyásolása már a szerződések megkötésének időpontjában, 2005-ben megtörtént (lásd a fenti 50. pontot).

67 Végül irreleváns a felperes azon elve, mely szerint a bejelentett intézkedés nem tekinthető új támogatásnak, mivel közvetlen következményét képezi az 502/2004 rendeletnek, amely meghosszabbította az 1177/2002 rendelet alkalmazását és a 2004. évi támogatási program vonatkozásában refinanszírozási szükségletet keletkeztetett. Még ha ugyanis az 502/2004 rendelet meg is hosszabbította az 1177/2002 rendelet alkalmazását, nem vezetett be semmilyen derogációt a támogatások módosításának bejelentésére irányuló, az EK 88. cikk (3) bekezdésében és az 1177/2002 rendelet 3. cikkében előírt kötelezettség alól.

68 Az eddigiekből következik, hogy a második jogalapot is mint megalapozatlant el kell utasítani.

A harmadik, a vitarendező testület 2005. június 20-i ajánlása relevanciájának hiányára alapított jogalapról

A felek érvei

69 A felperes lényegében azt állítja, hogy a megtámadott határozat hibás, mivel tévesen állapította meg, hogy a vitarendező testület 2005. június 20-i ajánlása megakadályozta a bejelentett intézkedés jóváhagyását. A Bizottság által a megtámadott határozatban kialakított álláspont ugyanis a vitarendező testület 2005. június 20-i ajánlásának visszaható hatályú, a 2005. március 31-e előtt aláírt szerződésekre történő alkalmazását eredményezte, amely szerződések aláírói jogosan bíztak abban, hogy az 1177/2002 rendeletet fogják alkalmazni rájuk. A vitarendező testület 2005. június 20-i ajánlásának ugyanis semmilyen szerepet nem kellett volna játszania a bejelentett intézkedés Bizottság általi vizsgálata során.

70 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

71 Meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (26) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság úgy ítélte meg, hogy a bejelentett intézkedés összeegyeztethetetlen volt a közös piaccal, tekintettel egyrészt arra, hogy az 1177/2002 rendelet hatályát vesztette, másrészt pedig arra, hogy nem volt más olyan jogi alap, amelyre összeegyeztethetőséget megállapító határozatot lehetett volna alapítani.

72 A Bizottság a megtámadott határozat (37) preambulumbekezdésében – az Olasz Köztársaság által előadott, a megtámadott határozat (35) preambulumbekezdésében ismertetett érvre adott válaszként – kifejtette, hogy a Közösség 2005. július 20-án arról tájékoztatta a WTO-t, hogy az 1177/2002 rendelet 2005. március 31-én hatályát

vesztette, a tagállamok tehát e rendelet jogcímén már nem nyújthatnak támogatásokat. A Bizottság ezzel kapcsolatban megállapította, hogy a WTO-hoz intézett közlemény a Közösség által a WTO-val szemben tett kötelezettségvállalást képezett arra nézve, hogy a továbbiakban nem alkalmazza az 1177/2002 rendeletet.

73 Következésképpen a megtámadott határozat (26) és (37) preambulumbekezdésének együttes értelmezéséből kiderül, hogy a Bizottság e határozatban úgy ítélte meg, hogy a bejelentett intézkedés esetleges jóváhagyása mind a közös piaccal összeegyeztethetetlen lett volna, mind pedig a Közösség által a WTO-val szemben vállalt kötelezettségeknek ellentmondott volna, miközben a bejelentett intézkedés közös piaccal való összeegyeztethetetlenségére vonatkozó következtetés elkülönült, önálló és időben korábbi mérlegelést képez a Közösségnek a WTO-val szemben fennálló felelősségére vonatkozó mérlegeléshez képest.

74 Ebből következik, hogy a felperes harmadik jogalapjának nem lehet helyt adni.

A negyedik, az indokolás elégtelenségére és hiányára alapított jogalapról

A felek érvei

75 Negyedik jogalapjával a felperes először is azt állítja, hogy a megtámadott határozat (25) preambulumbekezdésének elégtelen az indokolása, mivel az „általános

megfogalmazásban úgy hivatkozik a [bejelentett intézkedés] jóváhagyását lehetővé tevő jogi alap hiányára, hogy egyszerűen [az 1177/2002] rendelet 2005. március 31-én bekövetkezett hatályvesztésére utal. A felperes szerint az indokolás ezen elégtelensége az indokolás hiányával párosul, amennyiben a megtámadott határozat elmulasztja megvizsgálni az 1177/2002 rendelet és a 794/2004 rendelet között fennálló összefüggést mind a Tanács által megvalósítani kívánt célkitűzések, mind pedig a jogszabályi hierarchia szempontjából".

76 A felperes a válaszában azt állítja, hogy a megtámadott határozat (19)–(24) preambulumbekezdésének hiányos az indokolása, amennyiben e preambulumbekezdések sem a bejelentett intézkedés és az 1177/2002 rendelet közötti összefüggést, sem pedig a támogatások nyújtása és a versenyre 2005-ben gyakorolt hatásuk közötti összefüggést nem magyarázzák meg.

77 A felperes azt is kifejti, hogy nincsenek megindokolva a Bizottság azon állításai, amelyek szerint egyrészt a bejelentett intézkedés vizsgálata során az 1177/2002 rendelet nem képezett érvényes jogi alapot, másrészt az olasz kormány nem akkor jelentette be a szóban forgó intézkedést, amikor az 1177/2002 rendelet hatályban volt, harmadrészt pedig a bejelentett intézkedés jóváhagyása a Közösség által vállalt nemzetközi kötelezettségek megsértését képezné.

78 A Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokolása elegendő és megfelelő ahhoz, hogy egyértelműen kiderüljön belőle a bejelentett intézkedés mérlegelése során követett okfejtés. Másfelől a Bizottság úgy véli, hogy a felperes által a válaszában előterjesztett érvek elfogadhatatlanok, mivel a Bizottság azon következtetésére irányulnak, mely szerint a bejelentett intézkedés új támogatást képezett. A keresetlevélben viszont a felperes e vonatkozásban nem kifogásolta a megtámadott határozatot.

A Törvényszék álláspontja

79 Elöljáróban el kell utasítani a Bizottság által emelt elfogadhatatlansági kifogást, mivel a felperes a keresetlevelében kifejezetten vitatta a bejelentett intézkedés új támogatásnak minősítését. Vagyis a felperes által e jogalap keretében előterjesztett valamennyi érvet elfogadhatónak kell tekinteni.

80 A megtámadott határozat (25) preambulumbekezdése ellen irányuló kifogást megalapozatlanként el kell utasítani. A Bizottság által levezetett, a bejelentett intézkedésre vonatkozó jogi háttérrel és ezen intézkedésnek a közös piaccal való összeegyeztethetőségével kapcsolatos okfejtés kellően egyértelműen kiderül a megtámadott határozat (11) és (25)–(35) preambulumbekezdéséből.

81 Ezenkívül teljesen megalapozatlanként el kell utasítani azokat az érveket, amelyek szerint a megtámadott határozat nem foglalkozik egyrészt az 1177/2002 rendelet, másrészt pedig a bejelentett intézkedés és a 794/2004 rendelet közötti összefüggéssel. Mint az fent megállapítást nyert, a Bizottság a megtámadott határozatban úgy ítélte meg, hogy az 1177/2002 rendelet már nem volt alkalmazható, és a bejelentett intézkedés vizsgálata szempontjából nem volt releváns. Ennek következtében, továbbá tekintettel a fenti 28. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatra, a Bizottságtól nem várható el annak részletesebb kifejtése, hogy milyennek látja az általa az adott esetben nem alkalmazhatónak tekintett rendelet, valamint az általa alkalmazni tervezett szabályok közötti kapcsolatot.

82 A támogatások nyújtása és az e támogatások által 2005-ben a versenyre gyakorolt hatás közötti kapcsolatra vonatkozó indokolás állítólagos elégtelenségére alapított kifogással kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a felperes e kifogással valójában csak azt vitatja, hogy a Bizottság a bejelentett intézkedést új támogatásnak minősítette. Mint az a fenti 63–66. pontban megállapítást nyert, e kifogásnak nem lehet helyt adni.

83 Végül a fenti 77. pontban ismertetett három kifogással kapcsolatban meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat (26) és (34) preambulumbekezdésére tekintettel az első két kifogás nyilvánvalóan megalapozatlan, a harmadik pedig tárgytalan.

84 A Bizottság ugyanis a megtámadott határozat (26) és (34) preambulumbekezdésében kifejti, hogy az 1177/2002 rendelet a megtámadott határozat meghozatalának időpontjában már nem volt hatályos, az olasz kormány által a megtámadott határozat (33) preambulumbekezdésében hivatkozott ítélkezési gyakorlat pedig nem volt releváns az olasz hatóságok jogos bizalmának fennállásával kapcsolatos kérdés eldöntése szempontjából.

85 Az utolsó kifogással kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy megtámadott határozat 1. cikke kimondja, hogy a bejelentett intézkedés nem hajtható végre, mivel nem egyeztethető össze a közös piaccal. Mint az a megtámadott határozat (26) preambulumbekezdéséből kitűnik, a Bizottság azon következtetés megfogalmazása során, hogy a bejelentett intézkedés összeegyeztethetetlen a közös piaccal, semmilyen módon nem támaszkodott a Közösség nemzetközi kötelezettségvállalására. Ebből következik, hogy a Közösség nemzetközi kötelezettségvállalása és a bejelentett intézkedés közötti ellentéttel kapcsolatban az indokolás esetleges hiánya nem lenne semmilyen hatással a megtámadott határozat rendelkező részére, következésképpen pedig e kifogást tárgytalannak kell nyilvánítani.

86 Az eddigiekből következik, hogy a negyedik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

Az ötödik, a gondos ügyintézés, a kontradiktórius eljárás és a védelemhez való jog tiszteletben tartása elveinek megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

87 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság azáltal, hogy a közigazgatási eljárás során elmulasztotta figyelembe venni a felperes észrevételeit (lásd a fenti 11. pontot), megsértette a gondos ügyintézés, a kontradiktórius eljárás és a védelemhez való jog tiszteletben tartása elveit.

88 A Bizottság e jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

89 A Törvényszék álláspontja szerint a Bizottság eleget tett a felperessel szemben fennálló eljárási kötelezettségeinek azáltal, hogy 2008 júniusában az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétette az EK 88. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás megindításáról szóló határozatát, és felhívta az érdekelt feleket, hogy egy hónapon belül nyújtsák be a bejelentett intézkedéssel kapcsolatos észrevételeiket (lásd ebben az értelemben a fenti 35. pontban hivatkozott Falck és Acciaierie di Bolzano kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 80–84. pontját). Ennek következtében, valamint tekintettel a Bizottság elsődleges kötelezettségére, amely abban nyilvánult meg, hogy az Olasz Köztársasággal szemben ésszerű határidőn belül határozatot hozzon, a Bizottsággal szemben nem kifogásolható, hogy nem vette figyelembe azokat az észrevételeket, amelyeket a felperes több mint három hónappal az említett határidő lejárta után nyújtott be.

90 E megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy az ötödik jogalap sem megalapozott.

91 Következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

92 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék a Cantiere Navale De Poli SpA-t kötelezi a költségek viselésére.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. február 3-i nyilvános ülésen.

Aláírások